

Chương 65

Được chiếu bởi một luồng ánh sáng yếu ớt, bên trong nhà thờ Santa Maria Del Popolo trông như một cái hang âm u. Nền điện chính đang bị lật tung lên để sửa, ngổn ngang những đất đá; bàn xoa, cuốc, và cả xe cút kít - thánh đường lúc này trông chẳng khác gì một nhà ga tàu điện ngầm chưa thi công xong. Những cây cột khổng lồ sừng sững chống đỡ cho mái vòm trên cao. Dù ánh sáng rất yếu, họ vẫn nhìn thấy vô số hạt bụi đang lơ lửng trong không khí. Langdon và Vittoria đứng giữa khung cảnh ngổn ngang, nhìn điện thờ đang bị cày xới tơi tả.

Không gian lặng ngắt. Sự yên ắng đầy chết chóc.

Vittoria dùng cả hai tay để giương khẩu súng lên. Langdon xem đồng hồ: 8 giờ 4 phút. Vào đây thế này thì đúng là mất trí thật rồi. Nguy hiểm quá, Langdon thầm nghĩ. Tuy nhiên, anh biết rằng nếu kẻ sát nhân có còn ở đây đi chẳng nữa thì hẳn cũng có thể ra ngoài bằng bất cứ cửa nào, và cuộc tập kích một súng của họ sẽ chẳng có tác dụng gì. Cách duy nhất là bắt quả tang đúng lúc hắn đang hành động... nhưng đây là trong trường hợp hắn vẫn còn ở đây. Langdon cảm thấy thật áy náy, vì sai lầm của anh mà họ đã đến Pantheon và lỡ mất cơ hội. Lúc này anh chẳng còn tư cách gì để bàn đến chuyện có an toàn hay không nữa, chính anh đã đẩy mọi người vào tình thế bất lợi này.

Vittoria đưa mắt nhìn khắp nhà thờ một lượt, vẻ mặt khổ sở.

- Đây chính là nhà nguyện Chigi đây à? - Cô thì thào hỏi.

Nhìn xuyên qua bầu không khí âm u ma quái, Langdon nhìn về phía cuối điện thờ và những mảng tường bao ngoài. Không như nhiều người vẫn lầm tưởng, các nhà thờ thời Phục Hưng đều gồm có nhiều nhà nguyện nhỏ, những nhà thờ lớn như Notre Damme còn có hơn chục nhà nguyện bên trong. Các nhà nguyện này trông giống những cái hốc hơn là những căn phòng thực thụ - chúng là những hốc tường hình bán nguyệt, kết nối các mộ phần xung quanh với bức tường ngoài của thánh đường.

Tin xấu rồi, Langdon thầm nghĩ khi trông thấy mỗi bên tường có tới bốn cái hốc. Ở đây có 8 nhà nguyện tất cả. Dù 8 chưa phải là một con số quá lớn, nhưng vì đang trong quá trình tu sửa, nên tất cả 8 nhà nguyện đều được phủ một lớp nilông trong suốt ở bên ngoài - chắc chắn là để tránh không cho bụi lọt vào những mộ phần bên trong.

- Có thể là bất cứ nhà nguyện phủ nilông nào trong số này. - Langdon đáp. - Nếu không nhìn vào bên trong từng hốc một thì không có cách gì xác định được đâu là nhà nguyện Chigi. Có lẽ chúng ta nên đợi đến khi Oli...

- Cái nào là nhà nguyện thứ hai bên trái? - Cô gái hỏi.

Langdon nhìn Vittoria, anh thấy ngạc nhiên về thuật ngữ ngành kiến trúc mà cô vừa nói - Nhà nguyện thứ hai bên trái á?

Vittoria đưa tay chỉ mảng tường sau lưng Langdon. Có một phiến đá được gắn trên tường được khắc những hình y hệt như anh vừa thấy ở bên ngoài nhà thờ: Kim tự tháp dưới ánh sao.

Cạnh đó là một tấm biển phủ đầy bụi với dòng chữ:

GIA HUY CỦA ALEXANDER CHIGI

MỘ PHẦN THỨ HAI BÊN TRÁI

Langdon gật đầu. Gia huy của Chigi cũng có hình Kim tự tháp và một ngôi sao à? Anh chột bần khoăn, biết đâu nhà Mạnh Thường Quân giàu có Chigi cũng là người của hội Illuminati. Anh gật đầu với Vittoria:

- Giỏi lắm, Nancy Drew ạ.

- Gì cơ?

- Không có gì, tôi chỉ...

Một tấm kim loại bất chợt rơi xuống ngay sát chỗ họ đang đứng. Tiếng loảng xoảng âm ỹ vang khắp cả nhà thờ. Vittoria chĩa ngay súng về phía có tiếng động, còn Langdon thì kéo cô gái vào sau một cây cột lớn. Im lặng. Họ đợi. Lại thấy động nữa, lần này là tiếng sột soạt. Langdon nín thở. Đáng ra mình không nên vào trong này mới phải! Tiếng động dần trở nên rõ hơn, từng chập một như thể tiếng người đi cà nhắc. Rồi đối tượng của họ bất thần xuất hiện từ sau một cây cột.

- Figlio di puttana!(1) - Vittoria vừa làu bàu vừa nhảy lùi lại.

Langdon cũng giật bắn người.

Cạnh cây cột con chuột cống khổng lồ đang tha cái bánh mì ai đó bỏ dở. Nhìn thấy họ, nó dừng lại hồi lâu, đưa mắt nhìn dọc theo nòng súng trên tay Vittoria, sau đó, rõ ràng là chẳng có cảm giác gì đặc biệt, nó tiếp tục tha chiến lợi phẩm của mình ra phía sau nhà thờ.

- Đồ chết dẫm! - Langdon thở hắt ra, trông ngực đập liên hồi.

Vittoria hạ súng xuống, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Langdon nhìn về phía cây cột ban nãy và trông thấy một hộp đồ nghề của thợ mộc nằm xiên xẹo trên sàn, rõ ràng là vừa bị con chuột kia kéo rơi từ trên giá để đồ xuống.

Langdon đưa mắt quan sát thánh đường dài và sâu, rồi thì thầm:

- Nếu hần vẫn còn ở trong này thì chắc chắn cũng nghe thấy tiếng loảng xoảng vừa xong. Có chắc là cô không muốn đợi Olivetti đến không?

- Một phần thứ hai bên trái là chỗ nào? - Vittoria lặp lại câu hỏi lúc trước.

Langdon đành phải miễn cưỡng quay lại để xác định phương hướng, các nhà thờ luôn được bài trí rất giống sân khấu, không thể dùng trực giác mà đoán hướng được. Anh quay mặt về phía điện thờ chính. Trung tâm sân khấu. Rồi Langdon chỉ tay ra sau vai.

Cả hai cùng quay lại và nhìn về hướng anh vừa chỉ.

Hình như nhà nguyện Chigi là cái thứ ba trong số bốn hốc tường bên phải. Tin tốt là Langdon và Vittoria đang ở đúng bên tay phải của thánh đường rộng. Tin xấu là họ ở tận đầu kia so với mộ phần đó. Họ sẽ phải đi dọc theo thánh đường, đi qua ba mộ phần khác, mà cái nào cũng được phủ một tấm nilông ở ngoài y hệt mộ phần của Chigi.

- Đợi đã! - Langdon bảo cô gái. - Để tôi đi trước.

- Không được.

- Tôi là người đã phạm sai lầm ở Pantheon.

Cô gái quay sang nhìn anh:

- Nhưng tôi lại là người đang cầm súng.

Nhìn vào mắt cô gái, Langdon có thể đoán được Vittoria đang nghĩ gì... Tôi là người vừa bị mất người cha yêu quý. Tôi chính là người góp phần tạo nên thứ vũ khí chết người đó. Da đầu của hần phải thuộc về tôi...

Langdon thấy rằng nếu cố ngăn cản cũng chẳng ích lợi gì, nên để mặc cô gái. Anh đi dọc theo thánh đường, sát bên Vittoria.

Ngang qua mộ phần che nilông đầu tiên, anh cảm thấy căng thẳng như thể đang tham gia vào một trò chơi siêu thực nào đó. Mình sẽ vén bức màn thứ ba, anh thầm nghĩ.

Nhà thờ thật yên ắng, những bức tường đá dày đã chặn hết mọi âm thanh của thế giới bên ngoài. Trong khi hai người vượt qua hết mộ phần này đến mộ phần

khác, những bóng người ốm yếu hiện lên trên những tấm nilông trong phủ đầy bụi, trông như ma. Đá cẩm thạch chạm khắc, Langdon tự nhủ, hi vọng lần này không nhầm lẫn nữa. Giờ đã là 8 giờ 6 phút tối. Không hiểu kẻ giết người có hành động chính xác và thoát ra ngoài trước khi anh và Vittoria vào đây không nhỉ? Hay hẳn vẫn còn ở đây? Langdon cũng không biết anh thích tình huống nào hơn.

Trong thánh đường mỗi lúc một tối dần hốc tường thứ hai trông khá rùng rợn. Những cánh cửa kính mốc meo, phủ đầy bụi bặm càng tạo cảm giác đêm xuống nhanh hơn. Đúng lúc họ đi qua, tấm rèm nhựa ngay sát hai người bỗng nhiên bay phấp phới, như thể một luồng gió vừa bất ngờ thốc vào. Langdon băn khoăn, không biết có phải một người nào đó vừa mở một cánh cửa hay không.

Gần đến nơi, Vittoria bước chậm lại. Có gái chìa thẳng súng về phía trước, gạt đầu ra hiệu bảo Langdon đọc tấm bia đá cạnh mộ phần. Có mấy chữ được khắc trên đá cẩm thạch:

NHÀ NGUYỆN CHIGI

Langdon gạt đầu. Không một tiếng động, họ di chuyển vào trong hốc tường, nấp sau một cây cột lớn. Vittoria giương súng lên, chìa vào tấm nilông trước mặt, xăm soi một hồi. Rồi cô ra hiệu bảo Langdon kéo tấm nilông ra.

Đây mới là lúc nên cầu nguyện đây. anh thầm nghĩ. Một cách miễn cưỡng, anh vói tay qua vai cô gái. Hết sức thận trọng, Langdon kéo tấm nilông sang một bên. Được khoảng 2 cm thì tấm nilông bắt đầu kêu sột soạt. Cả hai cứng người lại. Lặng phắc. Một lát sau, Vittoria chậm rãi, nhòai người về phía trước, nhòm qua khe hở. Langdon nhìn qua vai Vittoria.

Trong thoáng chốc, cả hai đều nín thở.

- Trống không. - Cuối cùng Vittoria lên tiếng, cô hạ khẩu súng xuống. - Chúng ta muện mất rồi.

Langdon không nghe thấy gì. Anh cảm thấy vô cùng kinh ngạc và như vừa mới lạc vào một thế giới hoàn toàn khác lạ. Anh chưa bao giờ tưởng tượng được một nhà nguyện đẹp đến thế này. Vội từng màu chủ đạo là nâu hạt dẻ, nhà nguyện Chigi có một vẻ đẹp thật độc đáo. Con mắt sành sỏi của Langdon được thoả thê ngắm nghía. Nhà nguyện này không thể nào trần tục hơn được nữa, dường như chính Galileo và hội Illuminati đã trang trí cho mộ phần này.

Trên cao, mái vòm của nhà nguyện được chiếu sáng bởi những ngôi sao và bày hành tinh của hệ mặt trời đang phản chiếu ánh sáng. Dưới đó là 12 biểu tượng của hoàng đạo - những biểu tượng phi Thiên Chúa giáo và trần tục bắt nguồn từ thiên văn học. Hoàng đạo là một khái niệm gắn bó chặt chẽ với Đất,

Khí, Lửa và Nước. Bốn cung phần tư tượng trưng cho quyền lực, trí tuệ nhuệ khí và cảm xúc. Đất tượng trưng cho quyền lực, Langdon nhớ lại.

Trên tường, sâu vào trong, là biểu tượng của bốn mùa trong năm - xuân, hạ, thu, đông. Nhưng đáng kinh ngạc hơn cả chính là hai cấu trúc khổng lồ choán gần hết căn phòng.

Langdon lặng đi, say sưa chiêm ngưỡng. Không thể tưởng tượng được, anh trầm nghĩ. Không thể tưởng tượng được! Nhưng hoàn toàn có thật. Hai bên nhà nguyện là hai Kim tự tháp bằng đá cẩm thạch cao 3 mét.

- Không thấy vị Hồng y nào cả. - Vittoria thì thào. - Cũng chẳng thấy hung thủ. Cô gái kéo tấm nilông sang một bên rồi bước vào trong.

Langdon say sưa ngắm hai toà Kim tự tháp bằng đá cẩm thạch. Chúng có chức năng gì trong một nhà nguyện Thiên chúa giáo nhỉ? Và không thể tin nổi, đó chưa phải là tất cả. Ở chính tâm của hai Kim tự tháp này là hai tấm phù hiệu bằng vàng... những tấm phù hiệu mà chưa bao giờ Langdon nhìn thấy... hình e-lip hoàn hảo. Hai chiếc đĩa bóng loáng này phản chiếu ánh mặt trời rọi xuống từ trên mái vòm. Phải chăng là hình e-lip, Kim tự tháp, và cả chòm sao của Galileo? Căn phòng này chứa trong nó nhiều biểu tượng của hội Illuminati hơn bất kỳ căn phòng nào Langdon có thể tưởng tượng được.

- Robert! - Vittoria kêu lên, giọng khiếp đảm - Nhìn kia!

Langdon quay lại, nhìn theo hướng tay cô gái đang chỉ, quay về với thực tại.

- Quỷ thần ơi! - Anh thét lên, lùi ra xa.

Trên sàn nhà, một bộ khung xương đang chòng chọc nhìn hai người - một bức khảm chi tiết, cầu kỳ trên nền cẩm thạch, mô phỏng thần chết đang bay. - Bộ khung xương này đang cầm một tấm bảng khắc những hình biểu tượng mà họ vừa trông thấy bên ngoài. Tuy nhiên, không phải những biểu tượng ấy làm máu trong người Langdon đông cứng lại mà vì hình chạm khắc này được thực hiện trên một phiến đá tròn đã được nhấc sang một bên y như một cái miệng cống, và giờ được để ghéch lên bên cạnh miệng hố hình tròn trên sàn.

- Hang quỷ đây rồi. - Langdon hốt hên nói. Quá mãi mê với những trang trí trên trần nhà, anh đã không trông thấy nó. Mùi thối bốc lên nồng nặc.

Vittoria đưa hai tay lên che miệng.

- Kinh quá.

- Khí từ dưới xông lên đấy. - Langdon giải thích khí thoát ra từ các thi hài đang phân huỷ.

Anh lấy ống tay áo bịt mũi và cúi xuống miệng hố, nhìn xuống dưới. Đen ngòm.

- Chẳng trông thấy gì cả.
- Liệu dưới đó có người không nhỉ?
- Chỉ có trời mới biết.

Vittoria đưa tay chỉ một cái thang gỗ đã mọt dẫn xuống dưới, được ghéch lên miệng hố.

Langdon lắc đầu:

- Chẳng khác gì địa ngục.
- Biết đâu trong đồng đồ nghề ngoài kia lại có cái đèn pin nào đó.

Dường như Vittoria muốn lấy cơ để chạy khỏi nhà nguyện hôi thối này:

- Để tôi ra xem sao.
- Cẩn thận đấy. - Langdon nói với theo. - Không biết chừng hung thủ vẫn còn...

Nhưng Vittoria đã chạy ra ngoài.

Quả là một phụ nữ mạnh mẽ, Langdon thầm nhận xét.

Anh quay lại miệng hố, mùi hôi thối nồng nặc đến mức Langdon thấy choáng váng. Nín thở, anh cúi đầu xuống dưới miệng hố để nhòm vào bóng tối mịt mù bên dưới. Dần dần, khi mắt đã quen với bóng tối, Langdon bắt đầu trông thấy những hình bóng lơ mờ. Cái hố này hoá ra là một căn phòng nhỏ. Hang quỷ. Không hiểu bao nhiêu thế hệ nhà Chigi đã được lạng lẽ mai táng tại căn phòng này. Langdon nhắm mắt lại và đợi cho hai đồng tử giãn ra để nhìn được rõ hơn. Mở mắt ra, anh thấy một hình bóng cam lạng nhảy múa bên dưới. Langdon run lên, nhưng tự ép bản thân không được ngồi nhòm dật. Minh trông thấy một cái gì đó. Không biết có phải là xác chết không nhỉ? Hình bóng ấy mờ đi. Langdon lại nhắm mắt lần nữa và đợi, lần này lâu hơn, để cho hai mắt có thể thu nhận được những tia sáng yếu ớt nhất.

Bắt đầu có cảm giác chóng mặt, và tâm trí Langdon không thể tập trung nổi. Chỉ vài giây nữa thôi mà. Không hiểu vì nhịn thở và hít phải mùi thối hay vì chú ý đầu xuống quá lâu mà Langdon bắt đầu thấy buồn nôn. Cuối cùng anh mở mắt ra, và cảnh tượng bày ra trước mắt thật không thể tin nổi.

Anh đang thấy một hầm mộ nhỏ tràn ngập thứ ánh sáng xanh kỳ quái Nghe có tiếng xì xì quanh đây. Ánh sáng lập lòe trên những mảng tường quanh miệng

hồ. Đột nhiên một bóng đen dài xuất hiện ngay trước mặt Langdon. Giật bản người, anh ngồi phắt dậy.

- Cẩn thận! - Có người kêu lên ngay sau lưng anh.

Chưa kịp quay lại, Langdon đã cảm thấy đau nhói sau gáy.

Vittoria đang quay đầu cây đèn xì ra khỏi gáy Langdon, ánh sáng xanh ma quái cùng với tiếng xì xì tràn ngập khắp nhà nguyện nhỏ.

Langdon chụp tay lên gáy:

- Cô đang làm cái quái gì thế hả?

- Tôi chiếu sáng cho anh mà. - Cô gái đáp. - Anh nhੌm lên trੑng vào cây đèn.

Langdon nhìn cây đèn xì trên tay Vittoria.

- Tôi tìm mãi mới được đây. Không có đèn pin. - Cô gái nói.

Vittoria đưa cho anh cây đèn xì, mặt nhăn lại vì mùi thối.

- Loại khí này có bắt lửa không nhỉ?

- Hi vọng là không.

Anh cầm cây đèn và chậm chậm tiến lại bên miệng hồ. Cẩn thận, Langdon đứng bên miệng hồ, chĩa cây đèn xuống dưới, soi sáng mảng tường bên phải hầm mộ. Chiếu đèn sang hướng khác, anh trông thấy những bậc cầu thang dẫn xuống dưới.

Hầm mộ này có hình tròn, bán kính khoảng 6 mét. Cách mặt sàn 10 mét là nền hầm. Sàn của nó màu sẫm và không bằng phẳng. Tràn tục. Rồi Langdon trông thấy một người.

Bản năng mách bảo anh hãy lùi lại.

- Đây rồi. - Langdon nói, tự ép mình đứng nguyên tại chỗ. Trên mặt sàn màu sẫm, người này có vẻ khá xanh xao.

- Hình như ông ấy đã bị lột hết quần áo.

Langdon rọi đèn vào thi thể trần trụi.

- Có phải một trong bốn vị Hồng y đây không?

Langdon chưa thể khẳng định chính xác, nhưng còn có thể là ai khác được nữa cơ chứ. Anh chăm chú quan sát khuôn mặt tái nhợt ấy. Bất động. Không

còn sự sống. Nhưng mà... Langdon ngập ngừng. Tư thế của người này có vẻ gì đó rất lạ. Hình như là...

Langdon nói vọng xuống:

- Xin chào!

- Anh nghĩ rằng ông ấy còn sống à?

Không thấy người bên dưới trả lời.

- Không thấy cử động, - Langdon nói với Vittoria. - Nhưng mà trông ông ấy... Không thể nào.

- Trông ông ấy làm sao? - lúc này Vittoria cũng bắt đầu nhòm xuống dưới.

Langdon cố căng mắt nhìn:

- Trông như là ông ấy đang đứng.

Vittoria nín thở, cúi xuống để nhìn vào trong hầm mộ. Thoáng sau, cô lùi lại.

- Anh nói đúng. Ông ấy đang đứng! Biết đâu ông ấy còn sống và đang cần chúng ta giúp đỡ! - Cô gọi xuống - Xin chào! Mi puó sentire?(2)

Không thấy có tiếng vọng nào trong hầm mộ âm thấp. Yên lặng hoàn toàn.

Vittoria quay sang cái thang gỗ ọp ọp:

- Tôi xuống xem thế nào.

Langdon túm tay cô gái:

- Đừng! Nguy hiểm lắm. Để tôi xuống!

Lần này thì Vittoria không phản đối.

Chú thích:

(1) Figlio di puttana: Con trai của kẻ ăn chơi.

(2) Mi puó sentire? - Có nghe thấy tôi nói không?